

πάντοτε τὸ φυτώριον τῆς φιλολογίας. Ὅλοι ὅσοι διεκρίθησαν, καὶ ὅσοι δὲν διεκρίθησαν ἀκόμη, ἤρχισαν τὸ στάδιον τῶν ἀπὸ τῶν στηλῶν τοῦ περιοδικοῦ, τὸ ὁποῖον ἐχρησίμευσεν οὕτω ὡς τὸ ὁρμητήριον τοῦ φιλολογικοῦ βίου τῶν συγγραφέων. Διὰ τοῦτο τὰ Ἑλλήν. φιλολογικὰ περιοδικὰ εἶνε αἱ παρακαταθήκαι, οὕτως εἰπεῖν, τῆς λοχοτεχνικῆς τοῦ ἔθνους προόδου καὶ ἐξελιξεως. Ὁ θέλων νὰ λάβῃ ἀσφαλῆ ὅπωςδὴποτε ἰδέαν περὶ τῆς πνευματικῆς τοῦ Ἑθνους φυσιογνωμίας, πρωτίστως καὶ κατ' ἀνάγκην εἰς τοὺς τόμους τῶν περιοδικῶν θὰ προστρέξῃ, ὡς εἰς πηγὴν ἀστείρευτον καὶ ἀλάθευτον.

Ἀλλὰ τὸ Ἑλληνικὸν περιοδικὸν δὲν κέκληται ἀπλῶς νὰ χρησιμεύσῃ εἰς ψυχαγωγικὸν μέσον. Εἶνε ὁ σηματοφόρος τοῦ ἔθνικοῦ Ἰδεώδους, —δεσμὸς τοῦ ἐν διασπορᾷ καὶ ἐν δουλείᾳ Ἑλληνισμοῦ, ἅμα δὲ τοῦ ἡθικοῦ ἀτομικοῦ χαρακτήρος ὁ διηνεκῆς σφυρηλάτης. Ὑπὸ τὴν διττὴν ταύτην ἔννοιαν τὸ Ἑλλ. περιοδικὸν ἐφάνη ἀντάξιον τῆς μεγάλης αὐτοῦ ἀποστολῆς.

Πρὶν ἢ καταλείπω τὸ βῆμα καὶ ἀφ' ἁπενδύω θερμότητας εὐχαριστίας πρὸς τὴν Α. Β.

Ὑψ. τὸν πρίγκηπα Νικόλαον, τὴν Α. Ἐξ. τὸν κ. Ὑπουργὸν ἐπὶ τῶν Ἐξωτερικῶν, πρὸς τὰ ἀξιότιμα μέλη τῆς ἐπιτροπῆς, πρὸς τοὺς ἀγαπητοὺς συνεργάτας καὶ πρὸς πάντας τοὺς εὐαρεστηθέντας νὰ τιμήσωσι τὴν ἐορτὴν, θὰ τελειώσω μὲ μίαν εὐχὴν: ὅπως ἐορταί τοιαῦται, ἀποδεικνύουσαι ζώπουρα ἐνδιαφέροντος διὰ τὴν φιλολογίαν καὶ τὴν τέχνην τελοῦνται συχνότερον ἐν τῇ μέλλοντι, — Ἰωδιλαῖα μακροτέρων χρονικῶν περιόδων — καὶ ὅπως ὁ Ἑλλήν. τύπος ἀποδῇ ὄντως ὁ ἡγέτης ἐν τῇ πνευματικῇ τοῦ Ἑθνους ἡμῶν σταδιοδρομίᾳ, ἣν ὑπόσχεται περιφανή, ἡ αἰείζωος, ἡ ἀκαταμάχητος δύναμις τῆς Ἑλλ. φυλῆς.

Οἱ ἄνθρωποι εἶνε ἀνυχεῖς, ἀφ' οὗ ὁ καθεὶς ζῇ διὰ τὸν ἑαυτὸν του. Ἄς ζῶσαν ὁμοῦ συμφώνως πρὸς τὰ διδάγματα, τὰ ὁποῖα τοὺς ἔδωσαν ὅλοι οἱ σοφοὶ τοῦ κόσμου, ἅς μεταχειρίζονται τοὺς ἄλλους ὅπως θέλουν, ἵνα μεταχειρίζονται τοῖς ἰδίους ἑαυτοῦς των, — τί εὐτυχεῖς εἰ ἦσαν τότε!

Τολστόη

Ἐλπίς εἶνε κόπαισις, ἡ ὁποία τελειώνει εἰς ἀπογοήτευσιν.
Κάρμεν Σύλβα

ΕΘΝΙΚΗ ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ ΑΘΗΝΩΝ

Παύλου Βερονέζε

Ἑσθέρ